

sagt!

Er fed frokost en menneskeret?

Min livret er mad. Som andre har tilberedt. Mere kompliceret er jeg ikke. Faktisk er jeg så taknemmelig for, at nogen dagligt fritager mig for at spise selvsmurte leverpostejmadder, at jeg kan gå helt i selvsving af glæde over det mindste. På to af mine tidligere arbejdspladser har jeg ved min fratrædelse modtaget takkekort fra kantinepersonalet over de mange 'uhmmmm'er', jeg har udstødt over maden.

Nu er jeg heller ikke specielt kræsen eller ovenud overvægtig. Til gengæld er jeg en stor tilhænger af personlig frihed. Også når det gælder, hvad man skal spise til frokost. Alligevel er der en lille orm, der gnaver i mit liberale sind. Jeg kan ikke lade være med at undre mig over den sociale slagside, der kommer til udtryk i de danske kantine-menuer. Hvorfor er det de selvfedede reklamebureauer, der skal have gourmetbuffeterne, mens de fede ufaglærte får friture-frokosten?

Faktisk skyldes mad-uligheden ikke engang virksomhedernes vilje – eller uvilje – til at punge ud. Ikke længere. Fra de største kantine-virksomheder lyder det enstemmigt, at det sunde frokostliv i lige så høj grad kan leves blandt de blå mænd som hos de hvide skjorter. Derfor ender vi der igen. Ved det frie valg og evnen til at stille krav. Og det er nu engang sådan, at det er de tynde, overoplyste, højtuddannede, der gnaver i gulerødderne – og brokker sig, hvis de ikke er på frokostbordet. Mens den anden ende slår sig til tåls med pulverbearnaisen – og måske ligefrem brokker sig, hvis der kommer for meget 'kaninføde' på kantine-menuen.

Prøver man at lave det om, render man sandsynligvis ind i den sædvanlige uskønne kombination af politisk korrekthed og berøringsangst. Det er trods alt nemmere at lade som om, de højtravende kampagner virker, end at erkende, at en fokuseret indsats over for de fede indeholder elementer af både tvang og manipulation.

Men der er vel ikke for alvor nogen, som har lyst til at være talsmænd for de grupper, der virkelig har problemerne. Man skulle ellers tro, at dele af fagbevægelsen, der repræsenterer en masse af dem, ville kaste sig ind i kampen for en fedme-forebyggende indsats, der virker. Jeg mener, I svømmer jo ikke ligefrem i medlemmer længere, så måske var det en ide at sørge for, at dem I har tilbage, lever lidt længere? Alligevel går indsatsen op i tomme krav om, at 'nogen' skal gøre noget, og at det hele er regeringens skyld. Mens man med den anden hånd ryger, drikker, æder – og forfægter den personlige frihed, som man ved gud ikke promoverer i den daglige klassekamp.

Når det nu er bevist, at en sund frokost er et vigtigt skridt på vejen mod en sund livsstil, hvorfor er en max 30-fedtprocent på al mad i kantiner overalt i landet så ikke et overenskomstkraft? Det synes jeg godt, man kunne tænke lidt over. Eventuelt over frokosten.

Rulle Grabow Westergaard,
Ansvarshavende redaktør

Alligevel går indsatsen op i tomme krav om, at 'nogen' skal gøre noget, og at det hele er regeringens skyld.